

тъ имъ дѣла; но Фарисеи-тъ ѣхъ тълкувахъ че всякой имаше право да въздава зло за зло. Иисусъ не ся противяше на самъ-тъ заповѣдь, но на криво-то тълкуваніе на Фарисеи-тъ.

II. Какъ трѣбва да ся обхождамы къмъ о-пѣзи, които ни правятъ пакость?

О. А пакъ азъ ви казувамъ: Да ся не противите злему; но който тя плесне по десня-тъ стражъ, обърни му и другъ-тъ. А на тогози който бы поискалъ да ся сѣди съ тебе и да ти земе ризъ-тъ, остави му и върхъ-тъ си дрехъ. И който тя понуди да идешъ съ него единъ милъ, иди съ него два. (Ст. 39, 40, 41.)

II. Що ся разумѣва отъ тѣхъ думы Иисусовы?

О. Разумѣва ся че смы длѣжни да ся обхождамы мирно съ противници-тъ и да показвамы къмъ тѣхъ кроткъ и благосклоненъ духъ. Споредъ таѣхъ заповѣдь трѣбва да прѣдпочитамы да злострадамы нежели да ся карамы, и да загубимъ нѣщо нежели да излѣземъ на сѣдбѣ. Забранено е да злопамятствувамы връхъ онѣзи, които ни правятъ пакость, и никога не е допустено да отмѣстявамы. Последователи Христови трѣбва да побѣждаватъ зло-то съ добро-то.

II. Лесно ли е да ся варди тая заповѣдь Иисусова?

О. Не е лесно, защото всякой по естество е склоненъ да въздава зло за зло; но истинни-тъ ученици Христови противятъ ся на таѣхъ злѣ склонность за да бѣдѣтъ подобни на него, “който укоряванъ укореніе не отвращаше, като страдаше не заплашваше, но прѣдаваше себе си на Тогозъ който сѣди праведно.” (1 Пет. 2; 23.)